

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 4 sierpnia 2021 roku, sygn. akt II Ns 799/20 w sprawie z wniosku E. P. z udziałem J. P. o podział majątku wspólnego Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi:

1. ustalił, że w skład majątku wspólnego J. P. i E. P. wchodzi:
  - a) nieruchomość położona w miejscowości A., gmina K., woj. (...), stanowiąca działki gruntu o numerach: 43/5 o powierzchni 0,1139 ha, 43/6 o powierzchni 0,0734 ha oraz 43/7 o powierzchni 0,0727 ha, dla której Sąd Rejonowy w Koninie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), o wartości 160 500 zł;
  - b) wierzytelność w stosunku do N. K. W., prowadzącej Kancelarię Notarialną w Ł. przy ul. (...), o wypłatę środków pieniężnych w kwocie 300 000 zł zgromadzonych na rachunku depozytowym kancelarii notarialnej o numerze (...) prowadzonym przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną w W.;
2. dokonał podziału majątku wspólnego J. P. i E. P., w ten sposób, że:
  - a) składnik majątku opisany w punkcie 1. lit. a) oraz część wierzytelności wskazanej w punkcie 1. lit. b) w kwocie 69 750 zł przyznał na wyłączną własność E. P.,
  - b) część wierzytelności wskazanej w punkcie 1. lit. b) w kwocie 230 250 zł przyznał na wyłączną własność J. P.;
3. zasądził od J. P. na rzecz E. P. kwotę 389,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów utrzymania majątku wspólnego;
4. oddalił w pozostałym zakresie roszczenie E. P. o zasądzenie od J. P. zwrotu kosztów utrzymania majątku wspólnego i spłaconych długów;
5. przyznał i nakazał wypłacenie ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz r. pr. P. B. kwotę 13 284 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu;
6. przyznał i nakazał wypłacenie ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz r.pr. D. D. kwotę 13 284 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu;
7. nie obciążył wnioskodawcy i uczestniczki nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

(postanowienie k. 430-431)

Apelację na powyższe postanowienie złożył wnioskodawca zaskarżając je w części tj. w zakresie:

- pkt 1. ppkt a) tj. w zakresie w jakim Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi ustalił, że do majątku wspólnego stron wchodziła nieruchomość położona w miejscowości A. gmina K. oznaczona działkami gruntu o numerach 43/5, 43/6, 43/7;
- pkt 1. ppkt b) tj. w zakresie w jakim Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi ustalił, że do majątku wspólnego stron wchodzi w całości wierzytelność w stosunku do N. K. W., prowadzącej Kancelarię Notarialną w Ł., o wypłatę środków pochodzących ze sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...). B. 25a) w Ł.;
- pkt 2 a) i b) zaskarżonego postanowienia tj. wyłącznie w zakresie w jakim:

- Sąd przyznał wnioskodawcy w zakresie wierzytelności przysługującej w stosunku do K. W. kwotę poniżej 230 000 złotych tj. w zakresie 160 250,00 złotych;
- Sąd przyznał uczestniczce w zakresie wierzytelności przysługującej w stosunku do K. W. kwotę powyżej 70 000 złotych.

W pkt II apelacji wnioskodawca na podstawie art. 368 § 1 k.p.c. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to:

a. art. 233 k.p.c. - wyrażające się w dokonaniu przez Sąd dowolnej w miejsce swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, w oderwaniu od zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasad logiki oraz doświadczenia życiowego, jakoby:

- J. i E. małż. P. w realiach gospodarki centralnie sterowanej oraz powszechnego niedoboru i niewydolności gospodarki, jako młodzi ludzie podejmujący pierwsze swoje zatrudnienia po ukończonej nauce, uzyskując dochód na poziomie niższym od przeciętnej wówczas średniej krajowej (wnioskodawca - pracownik techniczny Teatru Wielkiego z wynagrodzeniem 2 450 złotych, uczestniczka - stażystka w państwowym przedsiębiorstwie (...) z wynagrodzeniem 2 100 do 2 500 złotych) mieli możliwość zgromadzenia oszczędności pozwalających im na zapłacenie ceny za zakup działki w miejscowości A. oraz jednocześnie zapłacenie ceny oraz poniesienie kosztów budowy domu przy ul. (...) w Ł. w sytuacji gdy działka w A. zakupiona została za kilkakrotność ówczesnej średniej płacy krajowej a nieruchomość przy ul. (...) w Ł. wraz z kosztami wzniesienia budynku kosztowała około stukrotność płacy krajowej, co wskazuje, iż nawet przy braku ponoszeniu kosztów z utrzymaniem własnym strony nie miałyby środków pozwalających na pokrycie przedmiotowych wydatków z środków własnych;
- okoliczność braku przedstawienia przez skarżącego dowodów potwierdzających fakt poniesienia kosztów zakupu nieruchomości w A. oraz nieruchomości przy ul. (...) w Ł. nie została udowodniona, albowiem wnioskodawca nie przedstawił na potwierdzenie swojej tezy żadnych dowodów, w sytuacji gdy wnioskodawca przedłożył do akt sprawy dokumenty w postaci:
- planu realizacyjnego do lokalizacji budynku mieszkalnego murowanego przy ul. (...) w Ł. oraz opisu technicznego do budynku mieszkalnego położonego przy ul. (...) w Ł., z których wynika iż to wnioskodawca oraz jego ojciec prowadzili inwestycję przy u. B. w Ł.,
- wyroku Sądu Rejonowego w Koninie w sprawie sygn. akt C 360/82 oraz umowę zakupu nieruchomości w A. z dnia 20 kwietnia 1970 roku, z których wynika, iż to wnioskodawca był stroną zawartej umowy kupna przedmiotowej nieruchomości,

a możliwości dowodowe wnioskodawcy, z uwagi na upływ czasu oraz śmierć osób mogących potwierdzić wskazywane przez niego okoliczności faktyczne były mocno ograniczone, zaś uczestniczka postępowania, poza własnymi twierdzeniami nie zgłosiła żadnych dowodów zaprzeczających tezie powoda lub też potwierdzających tezę przedstawianą przez J. P.;

b. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 2 § 2 Ustawy Prawo o notariacie w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 5 ustawy o księgach wieczystych i hipotece - wyrażające się w dokonaniu przez Sąd błędnej, oderwanej od zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów urzędowych oraz odpisu księgi wieczystej (...), a zatem dowolnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, wbrew treści wyroku Sądu Rejonowego w Koninie oraz wbrew treści księgi wieczystej, iż nieruchomość w A. nabyta została do majątku wspólnego stron;

c. art. 365 § 1 k.p.c. - wyrażające się w jego niezastosowaniu i dokonaniu ustaleń faktycznych w sprawie - w zakresie nieruchomości położonej w miejscowości A. gmina K. - w oderwaniu od treści prawomocnego rozstrzygnięcia zawartego w prawomocnym wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 14 lipca 1982 roku wydanym w sprawie sygn.

akt C 360/82, który stanowił o przeniesieniu własności przedmiotowej nieruchomości wyłącznie na rzecz E. P. nie zaś na rzecz E. i J. małż. P.;

2. stanowiące konsekwencję naruszeń objętych zarzutami wyrażonymi w pkt. II.1. apelacji, błędne ustalenie faktów, mających znaczenie dla zapadłego rozstrzygnięcia, a to błędne ustalenie, jakoby:

a. nieruchomość w miejscowości A. została nabyta z majątku wspólnego stron, w sytuacji gdy przedmiotowa nieruchomość została zakupiona ze środków przekazanych wnioskodawcy przez rodziców a więc z środków stanowiących majątek osobisty Wnioskodawcy;

b. nieruchomość położona w Ł. przy ul. (...) została nabyta przez strony z majątku wspólnego, w sytuacji gdy środki na zakup przedmiotowej nieruchomości stanowiły majątek osobisty wnioskodawcy i były środkami przekazanymi mu przez rodziców;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a. art. 33 pkt. 2) w zw. z art. 33 pkt. 10) krio - wyrażający się w jego nieprawidłowym zastosowaniu i przyjęciu przez Sąd, iż nieruchomość nabyta w miejscowości A. gmina K., w całości zakupiona z środków przekazanych wnioskodawcy przez ojca stanowiła majątek wspólny stron i podlegała w sprawie niniejszej podziałowi, w sytuacji gdy z treści wskazanych przepisów wynika w sposób jednoznaczny, iż do majątku osobistego każdego z małżonków wchodziły przedmioty majątkowe nabyte przez darowiznę oraz przedmioty majątkowe nabyte w zamian za składniki majątku osobistego;

b. art. 33 pkt. 2) w zw. z art. 33 pkt. 10 krio - wyrażający się w jego nieprawidłowym zastosowaniu i przyjęciu przez Sąd, że nieruchomość położona w Ł. przy ul. (...) B. 25 a) zakupiona z środków przekazanych wnioskodawcy przez ojca stanowiła majątek wspólny stron i podlegała w sprawie niniejszej podziałowi, w sytuacji gdy ujawnione w sprawie okoliczności faktyczne wskazują, że nabycie nieruchomości dokonane zostało ze środków przekazanych wnioskodawcy przez rodziców a J. i E. małż. P. co najwyżej dokonali nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawcy, poprzez wspólną spłatę kredytu zaciągniętego w związku z koniecznością poniesienia części kosztów związanych z inwestycją prowadzoną przy ul. (...) w Ł.;

W pkt III apelacji wnioskodawca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia:

a. w zakresie pkt I. poprzez wyłączenie z katalogu składników majątku wspólnego stron, składników w postaci nieruchomości opisanej w pkt. I a) oraz wierzytelności opisanej w pkt I b) i wskazanie, iż strony w trakcie trwania małżeństwa dokonały nakładów na majątek osobisty wnioskodawcy a polegających na spłacie kredytu zaciągniętego na wykończenie budynku przy ul. (...) w Ł. oraz przeprowadzenie prac w miejscowości A. gm. K.;

b. w zakresie pkt 2) a) w zakresie wysokości wierzytelności jaka przypada wnioskodawcy wobec wierzytelności opisanej w pkt. I b) poprzez przyznanie wnioskodawcy w zakresie przedmiotowej wierzytelności całości pozostałej w depozycie kwoty tj. sumy 160 500,00 złotych;

c. w zakresie pkt 2 b) poprzez jego uchylenie;

d. zawarcie w rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego rozliczenia przewidującego rozliczenie z tytułu nakładów dokonywanych z majątku wspólnego stron na majątek osobisty wnioskodawcy i przyznanie J. P. tytułem rozliczenia nakładów kwoty 219 750 złotych, z jednoczesnym wskazaniem, iż przedmiotowa kwota została już rozliczona poprzez otrzymanie przez J. P. kwoty 150 000 złotych przy sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w Ł. oraz wypłacenie przez nią z depozytu ustanowionego przed K. N. w Ł. kwoty 69 750 złotych.

W pkt IV apelacji na zasadzie art. 368 § 1 pkt. 4 k.p.c. wniósł on o dopuszczenie oraz przeprowadzenie przez Sąd dowodu z protokołu czynności przeprowadzonej przez K. W. - notariuszem w Ł. - na okoliczność wypłacenia przez uczestników postępowania z depozytu notarialnego kwot po 69 750 złotych, wskazując przy tym, iż potrzeba oraz

możliwość zgłoszenia przedmiotowego dowodu zaistniała dopiero po dacie wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia, albowiem czynność objęta dokumentem stanowiącym przedmiot wniosku dowodowego, została pomiędzy stronami przeprowadzona już po wydaniu zaskarżonego orzeczenia.

Nadto przez pełnomocnika wnioskodawcy został złożony wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu na etapie postępowania apelacyjnego w wymiarze 1,5 krotności stawki minimalnej, przy oświadczeniu, iż koszty przedmiotowej pomocy nie zostały pokryte przez wnioskodawcę ani w całości ani w części.

(apelacja k. 448-454)

W odpowiedzi na apelację wnioskodawcy, pełnomocnik uczestniczki wniósł o jej oddalenie, a nadto o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu na etapie postępowania apelacyjnego w wymiarze 1,5 krotności stawki minimalnej, przy oświadczeniu, iż koszty przedmiotowej pomocy nie zostały pokryte przez uczestniczkę ani w całości ani w części.

(odpowiedź na apelację k. 463-464)

W toku postępowania odwoławczego w dniu 2 marca 2023 roku wnioskodawca złożył pismo, do którego załączył umową sprzedaży nieruchomości wchodzącej do majątku osobistego uczestniczki, którą sprzedała w 2002 roku na dowód tego, że dysponowała ona środkami pieniężnymi, które nie przeznaczyła na majątek w postaci działki w A. i domu przy ul. (...) w Ł.. Zbyta przez uczestniczkę nieruchomość wchodziła w skład jej majątku osobistego – została nabyta w drodze dziedziczenia, czego strony nie kwestionowały.

(pismo k. 488-493)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd II instancji podziela i przyjmuje za własne bez konieczności ich ponownego przytaczania.

Za niezasadne należy więc uznać podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia prawa procesowego tj. art. 233 k.p.c. oraz art. 233 k.p.c. w powiązaniu z art. 2 § 2 ustawy Prawo o notariacie w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 5 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

W myśl art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona

(tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela).

Zarzut obraży przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego, jak również na tym, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt I ACa 205/08, L.).

W kontekście powyższych uwag należy zauważyć, iż wg skarżącego, za przyjęciem, iż nabycie nieruchomości położonej A. oraz położonej w Ł. przy ul. (...) za środki pochodzące z majątku odrębnego (osobistego) wnioskodawcy miał przemawiać tylko i wyłącznie fakt uzyskiwania niskich dochodów przez strony w latach 70-tych oraz wskazania w dokumentacji projektowej budynku przy ul. (...) w Ł. jako inwestorów wnioskodawcy i jego ojca. Wnioskowanie skarżącego, choć logiczne, nie wyklucza jednak ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji. Przede wszystkim skarżący pomija fakt, iż po zawarciu związku małżeńskiego przez pierwsze 2 lata strony mieszkały u rodziców wnioskodawców, a następne 5 lat – po narodzinach ich córki – u rodziców uczestniczki – tym samym mogły poczynić oszczędności na kosztach utrzymania. Po drugie wykazane dochody nie uwzględniały możliwych premii, fuch, dodatkowych zarobków, także w tzw. „szarej strefie”, która w czasach PRL miała istotny udział w gospodarce. Wbrew twierdzeniom skarżącego cena działek w A. nie była aż tak wysoka i korelowała z zarobkami uzyskiwanymi przez strony – stanowiła jedynie dwukrotność ich zarobków, stać więc ich było niewątpliwie na jej nabycie. Na koniec należy zauważyć, iż w świetle zasad doświadczenia życiowego mało prawdopodobne jest postępowanie wnioskodawcy, który otrzymując od rodziców środki na zakup nieruchomości do majątku odrębnego nabywa go wraz z żoną do majątku wspólnego, a co istotne do nabycia tej nieruchomości doszło po 5 latach od zawarcia związku małżeńskiego, przez który to okres strony cały czas mieszkały u rodziców i mogły czynić oszczędności na jej nabycie.

Także dokumentacja projektowa budynku przy ul. (...) w Ł. w postaci: planu realizacyjnego do lokalizacji budynku mieszkalnego murowanego przy ul. (...) w Ł. oraz opisu technicznego do budynku mieszkalnego położonego przy ul. (...) w Ł. nie świadczy, iż nieruchomość położona przy ul. (...) w Ł. wchodzi w skład majątku osobistego wnioskodawcy. Dokumentacja ta nie dotyczy przecież nabycia nieruchomości przez strony, ale późniejszego etapu związanego z tą nieruchomością tj. budowy na niej domu mieszkalnego – ewentualnie więc może wskazywać na osoby czyniące nakłady na tą nieruchomość – w tym i nakłady czynione rodziców wnioskodawcy, choć nadal nie zostało wykazane, na co zwrócił uwagę Sąd I instancji, iż były one czynione do majątku odrębnego ich syna, jeśli ponosili je na zakupioną wspólnie przez strony nieruchomość. Ponadto w toku postępowania nie została wykazana wysokość tych nakładów – żaden z dowodów nie pozwalał określić udziału, w jakim rodzice wnioskodawcy mieliby zaangażować się w budowę domu stron.

Także sporządzona pisemnie umowa pomiędzy E. P. a H. i K. M. zakupu działki w A. w kwietniu 1970 roku nie wskazywała na źródło pochodzenia środków przekazanych właścicielom tych działek. Należy przy tym zauważyć, iż także dalsze nakłady czynione na działkę – w tym na budowę domu na tej nieruchomości, miały miejsce w czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej stron, a wnioskodawca nie twierdził, iż nakłady czynił z majątku odrębnego. Zdaniem Sądu Okręgowego środki przeznaczone na „zakup” nieruchomości w 1970 roku i ich pochodzenie nie miało zresztą znaczenia dla oceny do jakiego majątku wchodzi nieruchomość – gdyż umowa ta była nieważna, nie skutkowałą przeniesieniem własności tej nieruchomości, natomiast wnioskodawca nie wykazał, aby dalsze nakłady czynione na nieruchomość w A. – które w konsekwencji doprowadziły do wydania wyroku zaocznego przez Sąd Rejonowy w Koninie w dniu 14 lipca 1982 roku – pochodziły z jego majątku odrębnego, którego wówczas niewątpliwie nie posiadał.

W tym miejscu należy natomiast zauważyć, iż ciężar udowodnienia, iż uzyskiwane przez wnioskodawcę środki pieniężne, inwestowane w zakup nieruchomości i nakłady na działkę w A., pochodziły z darowizny od jego rodziców i były czynione na majątek odrębny (osobisty) E. P., spoczywał na wnioskodawcy. O takim rozkładzie ciężaru

dowodu decyduje bowiem nie tylko treść art. 6 k.c., ale również treść art. 31 § 1 k.r.i.o., a wcześniej art. 32 § 1 k.r.i.o., obowiązujących w czasie dokonywania zakupów nieruchomości, wskazując na przynależność do dorobku szeroko rozumianych „przedmiotów majątkowych” nabytych w czasie trwania wspólności przez oboje małżonków lub przez jednego z nich. Z całą pewnością przepisy Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego regulujące małżeńskie ustroje majątkowe pozwalają na wyciągnięcie wniosku, zgodnie z którym wszelkie wątpliwości dotyczące przynależności danego przedmiotu do majątku wspólnego czy też do majątku osobistego małżonka, powinny zostać rozstrzygane na korzyść tego pierwszego. W orzecznictwie za uzasadnione uznaje się przyjęcie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.) przynależności składników do majątku wspólnego małżonków, jeżeli zostały nabyte przez jednego z nich. Wskazuje się więc, że przedmioty nabyte w trakcie trwania wspólności małżeńskiej przez jednego z małżonków, zostały nabyte na rzecz małżeńskiej wspólności majątkowej (por. uzasadnienie postanowienia SN z 6.02.2003 r., IV CKN 1721/00, Lex nr 78276). Nabycie określonej rzeczy z majątku osobistego małżonka musi natomiast wynikać wyraźnie, nie tylko z oświadczenia współmałżonka, ale przede wszystkim z całokształtu okoliczności istotnych prawnie z punktu widzenia przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (por. postanowienie SN z 17.10.2003 r., IV CK 283/02, Lex nr 602280). Zasady te należy również odnieść do świadczeń mających charakter nakładów i wynikających z nich ewentualnie wierzytelności. Małżonek, który twierdzi, że dokonał z własnego majątku odrębnego (osobistego) nakładów, musi udowodnić tę okoliczność, a w świetle wyżej czynionych rozważań należało stwierdzić, iż wnioskodawca tego nie uczynił.

W świetle powyższych rozważań należy też stwierdzić, iż brak jest podstaw do przyjęcia, iż nieuwzględnienie treści księgi wieczystej (...) przedłożonej do akt w odpisie, czy też pominięcie treści prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Koninie skutkowało naruszeniem przez Sąd I instancji art. 233 k.p.c. w powiązaniu z art. 2 § 2 ustawy Prawo o notariacie w zw. z art. 244 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 5 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, czy też art. 365 § 1 k.p.c. – wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego treść księgi wieczystej nie wyłączała możliwości ustalenia w ramach niniejszego postępowania (art. 567 § 3 k.p.c.), że w rzeczywistości prawa te wchodziły w skład majątku wspólnego podlegającego podziałowi. Domniemanie prawne zgodności wpisu w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, wynikające z art. 3 ust. 1 u.k.w.h., jest bowiem domniemaniem wzruszalnym (art. 234 k.p.c.), a jego obalenie może nastąpić zarówno w postępowaniu z powództwa o usunięcie niezgodności (art. 10 u.k.w.h.), jak też - przesłankowo - w każdym innym postępowaniu, w którym ocena zgodności wpisu w księdze wieczystej ze stanem prawnym nieruchomości ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (vide: uchwała SN z 28 września 2021 roku w sprawie III CZP 28/21, OSNC 2022/2/14, wyrok SO w Poznaniu z dnia 26 marca 2019 roku w sprawie XV Ca 1334/18, Lex nr 2694962). Mając natomiast na względzie treść rozstrzygnięcia zawartego w zaocznym wyroku Sądu Rejonowego w Koninie z dnia 14 lipca 1982 roku należy wskazać, iż rozstrzygało ono jedynie kwestie dotyczące wykupu nieruchomości, nie przesądzało o źródle pochodzenia środków na ten wykup. Z przyczyn zaś wskazanych wyżej w uzasadnieniu brak jest podstaw do przyjęcia, iż jakiegokolwiek środki finansowe przeznaczane na zakup nieruchomości w A. i w Ł. lub czynione na nich nakłady pochodziły z ówczesnego majątku odrębnego wnioskodawcy – zostały mu darowane. Z tych też względów i te zarzuty należało uznać za bezzasadne.

W konsekwencji należało uznać za niezasadny zarzut naruszenia art. 33 pkt 2 w zw. z art. 33 pkt 10 k.r.o. - nie ma racji skarżący, iż nieruchomość położona w miejscowości A. gmina K. i nieruchomość położona w Ł. przy ul. (...) nie wchodziły w skład majątku wspólnego stron, gdyż nie zostało to przez wnioskodawcę udowodnione.

Konkludując, wywiedziona przez wnioskodawcę apelacja nie zawierała zarzutów, mogących podważyć rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, w związku z czym, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy w postępowaniu przed sądem II instancji przez pełnomocnika z urzędu w osobie adv. P. B. Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 postanowienia na podstawie § 10 pkt 8 i § 8 pkt 6 w zw. z § 4 ust 3. w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu – (tj. Dz.U. 2016 poz. 1714.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce w postępowaniu przed sądem II instancji przez pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego D. D. Sąd orzekł w punkcie 3 postanowienia na podstawie § 10 pkt 8 i § 8 pkt 6 w zw. z § 4 ust 3. w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 68, ze zm.).

Mając na względzie, iż niniejsza sprawa w przedmiocie podziału majątku wspólnego miała charakter typowy, nie było okoliczności pozwalających zaliczyć ją do kategorii spraw skomplikowanych, nie wymagała też ponadprzeciętnego zaangażowania w sprawę, którego zresztą Sąd Okręgowy nie dostrzegł w czynnościach podejmowanych przez pełnomocników stron, to brak też było podstaw do przyznania im wynagrodzenia w wysokości 150% opłat przewidzianych w w/w rozporządzeniu.